

DARIO CORRENTI

STESK

Z propasti času se vrací
chladnokrevný vrah —
a žádná žena před ním
není v bezpečí

PO

Flora

KRVI

Dario Correnti **Stesk po krvi**

DARIO CORRENTI

STESK

PO

BRNO
2018

KRVI

Copyright © 2017 Dario Correnti
First published in Italy by Giunti Editore in 2017
Translation © Helena Lergetporer, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-711-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-712-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-713-3 (Formát MobiPocket)

První část

9. prosince

„Chci *nejmíň* pět tisíc znaků,“ říká Besana a zapíná stěrač.

Mezitím si uvědomí, že to, co stéká po předním skle, není voda. Taky proto, že to vlastně vůbec nestéká, na okrajích už se vytvořila bílá vrstva. Sníh mu ještě chyběl. Vyhodí blinkr a zařadí se do pravého pruhu, článek napíše v nějakém motorestu. Nemůže riskovat, že zůstane trčet na milánské magistrále zrovna dnes večer.

„Kurva, na mě se přece můžeš spolehnout,“ dodává, stále ještě nahlas. A dost dobře neví, jestli to tak procitěně pronesené „kurva“ patří nákladňáku, který mu vpředu právě vjel do cesty, nebo editorovi, protože ten se vždycky vykrucuje, jako kdyby za ten papír platil on.

Pak se spojení přeruší. Došla mu baterka. Už zase zapomněl nabíječku do auta doma.

Zaparkuje a potom vyběhne ven, zabouchne za sebou dveře. V mírném předklonu dorazí ke vchodu do motorestu, nad hlavou si drží batoh.

„Venku padaj trakaře, co?“ řekne holka sedící za kasou.

Nejmíň po deseti hodinách se mu konečně naskytne pohled na něco pěkného. Potřeboval to jako sůl.

Jde blíž, trochu se přitom pohupuje, jak má ve zvyku. Nikdy nedokázal chodit líc, vypadá jako opilec, dokonce i když je střízlivý.

„Necháte mě tady přespat?“ zeptá se a usměje se na ni. Ta holka se očividně nudí, tak proč si s ní nezalaškovat. Taky proto, že ji potřebuje požádat o laskavost: musí si nabít mobil, hned teď.

„Já tady v osm končím. Můžete to zkusit u kolegy,“ usměje se i ona, chytila se.

Opravdu, nejdřív mu podá dva balíčky cigaret a potom mu ještě pomůže vybrat obloženou housku.

„S bresaolou? Pro mě? Ale jděte. Já mám fakticky hlad, tady končí každá sranda,“ říká Besana a ukazuje na tu se slaninou a plišňovým sýrem. „A pro začátek ještě velký pivo.“

Nedokáže si vysvětlit, jak může mít takový hlad po tom hnusu, co viděl. Půlka novinářů kolem se z toho pozvracela, i když to bylo jenom na fotce.

Vybere si stolec vzadu, s výhledem na dálnici. Ke sněhu se mezitím přidala i tma: kdyby to místo nebylo tak neútluné, mohl by si dokonce představit, že je v nějaké restauraci na pobřeží.

„Ohřeju to a pak vám to přinesu,“ zavolá na něj ta holka z obsluhy. Místnost je velká, ale úplně prázdná. Nikdo tam není a tak by si jeho nová kamarádka mohla na jeden večer zahrát na majitelku lokálu. Třeba je to její sen, kdoví.

V každém případě nadešla vhodná chvíle, aby ji poprosil o malou službičku ohledně mobilu.

„Díky, jste poklad. Když už jsem tady, udělala byste pro mě něco?“

Usměje se na něj, v ruce drží papírový tácek, na kterém přinesla housku.

„Bude stačit, když se mě nezeptáte, jestli tady můžete kouřit,“ odpovídá, když vidí, že před ním leží iPad a ze rtů mu visí vyhaslá cigareta.

Besana zavrtí hlavou a vysvětlí jí svůj problém. Nezapomene se přitom zmínit, že nutně musí zavolat šéfovi, protože dělá na strašně důležitém článku.

„Píšete o nějaký vraždě?“ Dívka strne, s jeho mobilem v ruce. „To je hrůza,“ dodá.

Besana vlídně pokyne bradou na znamení, že je ochoten leccos prozradit pod podmínkou, že pohne zadkem a poběží hledat zástrčku.

„Aha, jasně, promiňte,“ řekne servírka. A poslušně se rozběhne na místo určení.

Za minutu se vrací s pivem na účet podniku. Výčep stejně nikdo nekontroluje. Taký už nedokáže myslet na nic jiného než na neznámého pachatele, který jí vyvstal před očima. Něco za něco.

„Hodná,“ poznamená Besana. „Přesně to jsem potřeboval. Jak jste uhodla, že takhle se mi píše líp?“

Ona — bystrá, to se musí nechat — se spokojeně usměje a přisedne si k němu. Vtom ale zazvoní mobil.

Besana vyskočí a běží to vzít za kasu. Dalo by se diskutovat o tom, jestli tam má vůbec co dělat, ale na omluvu na ni jenom mrkne. Stejně už stojí vedle něj, aby mohla poslouchat. Baví ji to o to víc, že jde o hovor s jeho šéfem.

„Pět tisíc, níž nejdu,“ říká Besana. „Tuhle práci dělám už třicet let a nikdy jsem nic podobného neviděl. Kriminálka si myslí, že to byli satanisti, jen tak pro informaci. Mám vybitej mobil, takže stručně: vykuchali jí vnitřnosti a o pár set metrů dál se našel kus lejtka. Šest tisíc, super. Ale musím to napsat na odpočívadle, takže mi nechte vydání otevřený co nejdýl. Já vím, že to není problém, já vím.“

Servírka na něj fascinovaně zírá a je odhodlaná čepovat mu pivo zdarma celý večer. Stejně není pravda, že ji v osm někdo vystřídá.

10. prosince

O den později vládne v redakci poněkud špatná nálada. Ředitel si ještě před odchodem na poradu vylévá hněv na editorovi zpravodajské sekce, že tak senzační případ svěřil „tomu *prudilovi* Besanovi“, který se už nemůže dočkat předčasného důchodu, a ne Lucovi Milesimu, nové reportérské hvězdě.

„Milesi byl včera v Římě kvůli vystoupení v televizi,“ odpovídá editor, „musel jsem tam někoho poslat.“

„Jenže teď už se ho nezbavíme,“ našťavaně ho zpraží ředitel. „Přece víš, jakéj to je paličák. Bude tvrdit, že *teď* už je to jeho případ.“

Kolem jedné, po poradě, musí editor řešit další nepříjemnost. Když se vrací ke svému stolu, čeká tam na něj Ilaria Piattiová. Někdo jí dřív nebo později bude muset oznámit, že na místo v redakci nemá šanci. Doba je zlá, propouštění, hádky s odbory, praxi absolvovala ve špatnou dobu, chudák holka.

Pozdraví a přeměří si ji očima. Je fakt, že si to sama dělá ještě horší. Vždycky když přijde do redakce, vypadá jako strašidlo, a dneska je navíc celá zmáčená. Dobře, venku padají trakaře, ale stačil by deštník. Jenže ona si radši vezme nepromokavý plášť a rybářské holínky, jako by redakce byla nějaká řeka, kterou musí přebrodit.

„Ahoj, Roberto, máš chvílku?“

„Dneska je děsnej den. Mám trochu naspěch.“

„Ne, no, já...“

Editor na okamžik zavře oči. Ne, prosím tě, neptej se mě, jak to s tebou vypadá do budoucna. Neptej se mě na to *teď*.

„No, já bych... já bych potřebovala mluvit s Besanou. Četla jsem ten jeho článek, víš... a měla bych takovou stopu.“

„Stopu? Ty?“

Piattiová zalapá po dechu. Chudinka, stačí jen málo a už je na nervy. Je fakt, že celá ta záležitost je trochu směšná. Šest měsíců měla tady v novinách na starosti dopravní nehody. Vrchol zábavy. Jinak popisky k fotkám a medailonky nebo informační okénka.

„Ne, jako že... No, myslím, že by mohlo jít... Zkrátka, pospojovala jsem si věci dohromady, takže...“

„Takže?“

Ta je ale pomalá, tahle Piattiová. Hlavně když má člověk naspěch. Je trochu neurotická, slova z ní lezou jako z chlupaté deky. Není schopná něco normálně navrhnout ve dvou vteřinách. Rychlý, přímočarý, jednoduchý návrh. Ne. To si myslí, že má před sebou nějakýho psychoanalytika?

„Tak-že,“ blekotá a je čím dál vyděšenější, „tak-že... zkrátka si myslím, že by mohlo jít o sériového vraha.“

Editor vyprskne smíchy. Tohle je opravdu moc. To stačí, už si nemůže dovolit dál ztrácet čas.

„To vykládej Besanovi,“ odpoví jí.

„No právě,“ říká ona. „Nemáš na něj náhodou číslo na mobil?“

Deset minut na to, aby požádala o Besanovo číslo? Ten se jí stejně vysměje do ksichtu. A navíc, když někdo takový nedostane stálé místo, strašně si to bere.

„Dá ti ho redakční sekretářka.“

„Dobře. Děkuju, děkuju.“

Děkuju za co? Snad si nemyslí, že ji někdo nechá o téhle vraždě napsat třeba jen řádek. Ale hlavně že vypadne. Pokud možno hned.

11. prosince

I když sněží, Besana už je zase v autě. Musí se za každou cenu vrátit do Bottanuca, aby si ještě jednou promluvil s vyšetřovateli. Televizní stanice už se můžou přetrhout a Milesi dělá všechno pro to, aby mu ten případ vyfouknul. Ale ten je můj, je mi líto. Třeba i poslední, ale můj.

Zazvoní mobil, je to neznámé číslo a Besana se podezřívavě zadívá na displej.

„No?“

„Dobrý večer, pane doktore, promiňte, jestli vás ruším, to jsem já, Ilaria. Ilaria Piattiová.“

„Ještě je den,“ odsekne Marco.

„Ach, ano. Jistě, promiňte. Dobrý den.“

Pijavice, v redakci jí tak říkají všichni. Tedy ti, kteří jí nějak říkají, ostatním nestojí ani za zmínku. A opravdu je to pijavice se vším všudy. A co chce od něj?

„No prosím.“

„Víte, já bych chtěla... chtěla bych s vámi mluvit.“

„No prosím,“ opakuje.

Bavit se s ní je strašná otrava, nikdy se neumí vymáčknot.

„Je to na dlouho, mohli bychom zajít někam na kafe?“

„Nemůžu, jedu na Bergamo. Ale poslouchám vás. Stručně, prosím vás. Řídím. Řekněme, že na to máte padesát znaků. S mezerama.“

„Dobře... takže... myslím, že ten neznámý pachatel je masový vrah,“ vychrlí všechno jedním dechem.

Besana vyprskne smíchy. „Odhadem bylo těch znaků šedesát nebo sedmdesát. To jste mohla klidně vynechat to *dobře* a *takže*. Chcete se tohle řemeslo naučit, nebo ne?“

„Jistě, jistě. Děkuju.“

Ticho. Piattiová zřejmě čeká na odpověď.

„A proč si myslíte, že je to sériovej vrah? Kvůli tomu zrasovanému tělu? Kriminálka prozatím podezřívá satanisty. Právě kvůli tomu svinstvu s vnitřnostma a lejtku, který skončilo někde v lese. Ale je ještě moc brzo, aby se dalo cokoli říct.“

„Já vím, já vím, ale...“ naléhá ona, „místo činu mi připomíná...“

„Piattiová, opravdu mě těší, že jste se pro ten případ tak nadchla, ale nedíváme se spolu na další díl *Myšlenek zločince*,“ utne jí okamžitě Besana. Dobře, je to dvacetiletá nezaměstnaná, kterou už brzo vyrazí, ale ne její vinou. A pokud jde o tohle, zanedlouho vyrazí i jeho.

„Nenašli tam náhodou jehly?“

Besana prudce zabrzdí. Nějakej idiot v džípu ho zrovna předjel zprava a nepoužil směrovku.

„Jehly? O tom nic nevím,“ odpoví.

„Měla v puse nacpanou hlinu?“

„Myslím, že ne,“ odpoví Besana.

„Škoda,“ řekne Piattiová, „protože jinak by se to naprosto shodovalo. Dokonce i datum: osmého prosince.“

„Shodovalo s čím?“ zaujme Besanu.

„S jinou vraždou,“ odpovídá Piattiová konečně stručně.

„A s jakou?“

„S jedním případem z devatenáctého století,“ zašeptá ona.

Besana kroutí hlavou. Ta dokonce vyhrabe i nějakej případ z devatenáctého století. To chce opravdu trpělivost.

„Dobře, Piattiová, mockrát děkuju za pokec. Ale teď už musím opravdu končit. Musím zastavit a natankovat. Přeju vám ve všem hodně štěstí.“

„Děkuju. No, doufejme,“ odpoví mírně.

Besana sjíždí z dálnice a usmívá se, i on doufá: doufá, že ve známém motorestu bude zase jeho oblíbená servírka. Kdoví.

11. prosince

Ještě než se vydá na policii v Bergamu, musí se stavit v Bonate Sotto. Zaskočí za Rosou, sestrou své ženy. Ne že by k ní nějak zvláště přilnul, ale její manžel pracuje u kriminálky. Giorgio je šikovný, mohl by mu pomoci.

Pokaždé když projíždí určitými místy, svírá se mu srdce. Případá mu to tady tak stísněné. Ještě než se na něj Marina vykašlala, pořád se s ní kvůli tomu hádal. Ona nechtěla bydlet v Miláně a on si odmítal zařídít život v patrové vilce se zahradou. Marina se nakonec v Miláně měla až moc dobře. Kdyby ji poslechl a přestěhovali se na ten rozlehlý venkov, který se rozprostírá přes celou Lombardii, možná by se nezamilovala do mladého bankéře. S kterým si teď aspoň to město opravdu užije, řekla mu, ne jako s ním, když je věčně v práci.

Poznat, která z dvaceti naprosto stejných vilek patří Rose, je výkon. Možná by jí měl radši brknout.

„Jé, Marco! Co děláš před naším barákem? Vidím tě z okna.“

„Fakt? A já myslel, že jsem si splet ulici. Pozveš mě na kafe?“

Besana zaparkuje. Zase začalo sněžit, takže rychle proběhne brankou. Zadupe na rohožce s nápisem *Welcome*.

Rosa ho obejmě a rozcuchá mu vlasy, aby mu z nich otřepala pár sněhových vloček.

„To je překvapení! Jsi tu kvůli vraždě té Rumunky?“

„Uhodlas.“

„Tak pojď, pojď. Jen pojď dál. Kevin je ještě ve škole. Měls vůbec něco k obědu?“

Besana vrtí hlavou. Od té doby, co žije sám, si k večeři často ohřeje balení mražených těstovin s houbami nebo ďábelského kuřete. Zabere mu to deset minut. Při představě domácí stravy se skoro dojme.

„Já taky ne. Hele, udělám ti špagety s tím, co se tu najde.“

„Díky.“

Jeho bývalá švagrová má hezkou tvář, je hodně podobná Marině, ale rozrostla se do obrovských rozměrů. Teď už žije jen pro jídlo. Jediné, o čem se s manželem baví, jsou restaurace, které

by mohli vyzkoušet. Víkendové návštěvy u nich odjakživa nenáviděl, po návratu měl vždycky o dvě kila víc.

„Co třeba carbonara?“

„Paráda,“ odpoví Besana a prochází se po obývacím pokoji, zařízeném v etno stylu. Jako by ta zkurvená vilka na bergamském venkově byla nějaké koloniální sídlo na Bali nebo v Malindi.

„Minulou neděli jsem se viděla s tvým synem,“ sdělí mu a zamíří do kuchyně.

„Ty se máš,“ odpoví Besana.

„Nemluv tak.“ Rosa mezitím rychle prostírá stůl, podložky jsou ještě špinavé od snídaně: v jednom rohu je přilepený cornflake a uprostřed zaschlá skvrna od marmelády.

„Marina si pořád něco vymejší, abych se s ním nemoh vidět,“ říká Besana.

„To není pravda, ona za to nemůže.“ Rosa naleje olej do pánve a chystá se opéct slaninu. „Jacopo už je prostě velkéj a o víkendu je radši s kamarádama. Je mu sedmnáct, to je normální.“

„Asi jo,“ odpoví Besana a otevře ledničku, jako by byl u sebe doma.

„Hledáš pivo? Je dole, v klubovně.“

Besana nenávidí klubovny, ale pro vychlazené pivo je ochoten udělat cokoli.

„Zrovna mi volal Giorgio, přijde domů na oběd. Rád tě uvidí.“

Besana se rozzáří. Perfektní. Nemusí se o nic prosit. Dokonce může předstírat, že se opravdu stavil jen tak na kus řeči, téma hovoru stejně vyplyne samo od sebe. Je tady koneckonců kvůli tomu. Giorgio se ho určitě bude ptát, na čem právě dělá.

„Na carbonaru jsem měl fakt chuť,“ řekne.

„A já si s tebou zase chtěla popovídat,“ odpoví Rosa a otočí se k němu. „Ty se ani neozveš.“

„Pracuju,“ zabrblá Besana.

„Já vím, já vím. Ale chtěla jsem ti volat. Víš, Marina mi dělá trochu starosti. Přijde mi, že s tím svým není moc šťastná.“

Besana pokrčí rameny.

„Proč se s ní nesejdeš? Něco si vymysli, co já vím, třeba kvůli Jacopovým prázdninám.“

Besana zavrtí hlavou, moc se mu o tom nechce mluvit.

„Už si spolu píšeme jen esemesky,“ odpoví.

11. prosince

Giorgio dorazí celý zpcený, těžce oddechuje. Musel pomoci jednomu důchodci nasadit řetězy. Blokoval silnici, auto mu sklouzlo doprostřed a zastavilo se napříč.

„Venku je pěkný chaos. Jako kdyby ještě nevymysleli zimní gumy.“ Poplácá Besanu po rameni. „Tak co, starouši, nepřivez jsi nám tohu sluníčka? Co?“

Rosa je svým obvyklým veselým tónem — má dobráckou povahu, aspoň ona, pomyslí si Besana, ne jako její sestra — vyzve, aby se posadili.

„Špagety jsou hotový a teď chci vědět *všechno* o tý vraždě,“ řekne.

Besana se spokojeně usměje. Úvod může vynechat, má kliku.

„Zeptej se svýho muže, ten je určitě informovanější než já,“ odpoví.

Giorgio mluví s plnou pusou. Má spoustu dobrých vlastností, ale vychování mezi ně nepatří.

„Je to šílený. Takový zdánlivě klidný místo a přitom se tu každé měsíce mordují lidi. A koho nenajdou jako mrtvolu, ten prostě zmizí. Jenže tohle šokovalo fakt všechny. Chudák holka. Ten, co jí to udělal, je hotový zvíře.“

Rosa je jako na trní, chce vědět víc.

„Víš nějaký podrobnosti?“

Její muž vytírá talíř kouskem chleba a vrtí hlavou.

„Nechceš nejdřív radši dojít?“

Naznačí, že ne, je až moc zvědavá.

„No tak jo: rozpárali jí břicho jako na zabijačce a vyndali jí vnitřnosti. Jenže vzhledem k tomu, že to nebylo prase, ale hezká dvaadvacetiletá holka se vším na svém místě, tak jí pro jistotu vyřízli taky genitálie.“

„Proč mluvíš v množném čísle?“ přeruší ho Besana.

„Protože takovejhle masakr vypadá na nějakou satanistickou sektu.“

„Jo, říkali mi to a taky jsem to tak napsal,“ potvrzuje Besana.

„Ale to není všechno,“ dodá zamyšleně Giorgio.

„Co tím myslíš?“

„Tím myslím kanibalismus. Někdo se do ní taky zakous.“

„Ježíšikriste!“ vykřikne Rosa a zakryje si ústa rukou.

Besanu to moc zajímá. To s tím kousnutím například nevěděš.

„Skupinovej kanibalismus? Chceš mi říct, že má na sobě DNA toho, kdo ji ochutnával?“

„Prdlajs ochutnával. Ať už to byl kdokoli, sežral jí kus nohy,“ odpoví Giorgio. „V každým případě teď pracujem právě na tomhle.“

„Stejně je to divný,“ přemýšlí Besana. „Nějaká sekta by si dávala větší pozor, nenechala by po sobě tak jasné stopy. Jsou trochu neopatrný, nezdá se ti?“

Giorgio si nabere na talíř další porci.

„Je to sekta, určitě. Už kvůli tomu, že se poblíž na jednom kameni našly jehly, který přece musej něco znamenat.“

Besanu zamrazí: „Jehly?“

„Jo, deset jehel. Rozloženejch na šutru. Musí to bejt nějakej rituál.“

„Bylo tam ještě něco divnýho?“

„Jo, měla pusku plnou hlíny.“

Besana vyskočí od stolu.

„Sorry, musím si nutně zavolat.“

11. prosince

Ilaria Piattiová je v supermarketu, z redakce ji stejně vystrnadili. Všichni byli trochu nervózní a dali jí jasně a důrazně na srozuměnou, že jim jen překáží, protože pro ni nemají nic užitečného na práci.

„Ani popisky?“

Odvrátila pohled a uviděla, že vedle editora sedí nová holka. Praxe jí končí až za týden, a oni nepočkali ani do konce oficiální lhůty, co se dá dělat.

Ale co ji opravdu ranilo, byly její kolegyně. Moc dobře slyšela, jak se smály, i všechno, co říkaly — Ta se zase vymódila! Vypadá jako v tom filmu *Dokonalá bouře* —, mluvily polohlasem, ale hihňaly se hodně nahlas. Beznadějněj případ, říkaly, *a přitom jí to ani nedochází*.

Ilaria se rozhodla vyrazit do supermarketu, částečně proto, že má prázdnou ledničku, a taky proto, že Milán je město plné pokušení. Ať se člověk vydá kamkoli, dostane chuť si něco koupit. Máte nutkání chorobně konzumovat, i když nechcete a nemáte peníze na utrácení.

Právě zkoumá nabídku zlevněného balení šesti konzerv s krájenými rajčaty — Šest? A co s tím bude dělat? Nemá žádné kamarády, které by mohla pozvat. Navíc je to pěkná tíha, musela by se s tím tahat až do šestého patra paneláku ze sedmdesátých let s výtahem, který často bývá rozbitý —, když vtom zazvoní mobil. Panebože, to je Besana. Klopýtne a z náruče jí vypadnou dva pytlíky těstovin.

„Haló?“

„Piattiová, sedněte do auta a okamžitě za mnou přijďte do Bottanuca. Až tady budete, tak mi brkněte.“

„Já nemám řidičák.“

„Chcete dělat kriminální reportérku a nemáte řidičák? No dobře, tak sedněte na vlak. Vyzvednu vás na nádraží. Nejspíš v Bergamu, pokud nenajdete nějakou bližší stanici. V regionálních vlacích se nevyznám. Mrkněte se na jízdní řády na internetu. Pak mi zavolejte zpátky.“

„Jsem v supermarketu a na mobilu internet nemám.“

„Do prdele, vy jste fakt katastrofální. Jak vůbec chcete dát něco dohromady, když jste úplně mimo?“

„Omlouvám se.“

„Mně se omlouvat nemusíte, Piattiová. Prostě sebou hoďte.“

„Hned to vyřeším, nebojte se. Pak vám zavolám zpátky, jistě.“

Ilaria položí telefon a na chvíli zůstane stát: s mobilem v ruce a připitomělým úsměvem na tváři. Pak se rozhlédne kolem. Uvidí matku zaneprázdněnou ťukáním do iPhone, zatímco její dítě sedící ve vozíku trhá obaly od sladkostí. Popojde k ní a zatváří se roztomile.

„Promiňte. Obávám se, že váš syn se snaží najít překvapení pro děti.“

„Jéje, díky,“ zvolá matka. „Miláčku, to se nesmí, rozbalovat věci, když jsme ještě nebyli u pokladny. Kolikrát ti to mám říkat?“

Ilaria není příliš zvyklá lhát, ale možná se to taky bude muset naučit.

„Mohla bych vás o něco poprosit? Musím se na internetu podívat, v kolik mi jede vlak, ale mám vybitou baterku v iPhone. Bude to jen chvílička.“

„Prosím,“ paní jí zdvořile podá telefon. Ale hlídá ji: ještě aby jí utekla s nejnovějším modelem.

Ilaria bleskově hledá. V Bottanucu nádraží není, do prčic. Vlak jede jen do Bressana Bottarone. Kde to sakra je? Rychle vrátí mobil majitelce.

„Mockrát děkuju!“

Nechá ležet balení šesti plechovek s rajčaty v regálu a běží ven.

„Pane Besano? Vlak jezdí jen do Bressana Bottarone. Můžu tam být v devatenáct třicet šest,“ samým nadšením se zajíká.

„Jak jste přišla na Bressana Bottarone? Vždyť to je u Pavie! Kam jste se to kurva dívala, Piattiová? Já vám ten vlak najdu, to bude rychlejší. Do prdele, to nejste schopná ani podívat se do jízdního řádu?“ A zavěsí.

Po chvíli Besana volá zpátky: „Mazejte na nádraží. Na hlavní nádraží, prosím vás, ne abyste to zase pomotala. V osmnáct deset vám jede osobák. Vystoupíte ve stanici Verdello-Dalmine. Budu tam na vás čekat. Myslíte, že to zvládnete?“

11. prosince

Ilaria Piattiová vyjde z nádraží a na parkovišti uvidí staré modré Subaru se zapnutými výstražnými světly. Klouže po sněhu jako by byla na bruslích, s rukama rozpřaženýma, aby neztratila rovnováhu. Podjedou jí nohy a nakonec prudce narazí do dveří u auta.

Besana vzdychne a pustí ji dovnitř.

„Piattiová, balerínky asi nebyly ta nejlepší volba.“

Ilaria se posadí a tře si rukama stehna, aby se zahřála.

„Mám zmrzlé nohy,“ řekne.

„To věřím. Kde máte zavazadlo?“

„Jaké zavazadlo?“

„Dneska přespíme tady, abysme neztráceli čas. Zarezervoval jsem dva pokoje v motelu. No dobře, půjčím vám tričko. Jestli najdem otevřenou nějakou lékárnu, můžete si koupit kartáček.“

Ilaria na něj nevěřícně zírá. Besana si uvědomí, že je v rozpacích. Snad si nemyslí, že to na ni zkouší? Neudrží se a dá se do smíchu.

„Teď vás zvu na aperitiv,“ řekne. „Kapka alkoholu vás zahřeje.“

Piattiová nic neříká, upřeně pozoruje stěrače, které se skřípáním odměřují čas, jako metronom.

„Na aperitiv mi nikdo nesmí sahat,“ pokračuje Besana. „Ať se touhle dobou děje cokoli, nežájem. Chci si v klidu posedět u sklenky bílého a běda, kdyby mě chtěl někdo vyrušit.“

Ona pořád mlčí.

„Piattiová? Jak si mám vyložit to ticho? Jste podchlazená?“

Ilaria se otočí a trochu teskně se na něj usměje.

„Přemýšlela jsem,“ odpoví.

„O tom případu?“

„Ne, o tomhle povolání. Že je nádherné, i když má člověk zmrzlé nohy. Škoda že to nevyšlo.“

Besana si odfrkne.

„Poslyšte, Piattiová, já jsem vás sem nepozval, abych vás utěšoval, ale abyste mi pomohla pochopit jednu věc. Jestli je ta

vaše teorie opravdu zajímavá, slibuju vám, že se pod články budem podepisovat oba dva.“

Ilaria Piattiová na něj zůstane nevěřicně zírat.

„Opravdu?“

„Ale musíte si to zasloužit. A rovnou vám říkám, že já mám v životě už takhle dost průserů. Ufňukanou kolegyni nepotřebuju, jasný?“

Ilaria se neudrží a vrhne se mu kolem krku.

„Já jsem tak hrozně šťastná. Nevím, jak bych vám poděkovala. To je to nejkrásnější, co se mi doteď stalo. Já jsem vždycky četla vaše články a...“

Besana ji přeruší: „Piattiová? Vaše stáž skončila. Ode dneška jste novinářka. Tak se snažte chovat jako dospělá. Trochu důstojnosti, prosím vás. Jinak to otočím a odvezu vás zpátky na nádraží.“

„Omlouvám se.“

„Tedka si najdem nějaký slušnej bar. Dobrý nápady potřebuju dobrý víno. Kurva, tady to vypadá, jako kdyby měli povinný zatemnění.“

Najdou hospodu, která má v přední části barový pult. Není to žádná sláva, ale Besana už je netrpělivý. Sednou si do rohu a objednájí dvě sklenky sauvignonu, které dostanou s miskou několik dní starých chipsů.

„Takže,“ řekne Besana a zvedne skleničku k přípitku, „vysvětlete mi tu historku s těma jehlama.“

„Takže tam byly?“ Ilaria samým rozčilením vyleje trochu vína na stůl z překližky.

„Jo, byly,“ klidně odpoví Besana. „Jsou to akupunkturní jehly, ale pořád jehly, ne?“

„Deset? Rozložených na kamení?“

„Přesně. Co to znamená?“

„No jo, to já nevím.“

Besana začíná ztrácet trpělivost.

„Jak to, že to *nevíte*? A proč jste se teda do prdele s těma zatracenejma jehlama vytasila?“

„Protože, jak už jsem vám říkala, mi ta vražda připomíná jinou vraždu.“

„Tu z devatenáctého století?“

„Ano. V tomhle případě to byly jehlice, které si venkovanky dávaly do vlasů, samozřejmě že ne jehlice na akupunkturu.“

„Pokračujte.“

„Už jste někdy slyšel o Vincenzovi Verzenim?“

Besana zavrtí hlavou.

„Byl to vůbec první sériový vrah v dějinách Itálie. Teda, ne tak docela. Protože před ním tu byl ještě jeden, nějaký Antonio Boggia, říkalo se mu bestie z via Bagnera. Boggia zavraždil určitý počet lidí v Miláně, víte.“

„Piattiová, nejste u zkoušky na vysoký. K věci, prosím vás.“

„Jistě, promiňte. Chtěla jsem říct, že...“

„Prostě to řekněte a tečka. A vykašlete se na to, co byste chtěla.“

„Dobře, tak teda Boggia zabíjel lidi, aby je mohl okrást. Vincenzo Verzeni ne, ten vraždil, protože se v tom vyžíval. Když škrtil ženy, pociťoval rozkoš, rozumíte? Přiznal se k tomu u soudu. Je to v protokolu.“

„Stručně řečeno při tom měl orgasmus.“

„Přesně tak. A ještě větší potěšení mu působilo pití jejich krve. Nenašly se na oběti náhodou stopy po kousnutí?“

Besana přikývne. Ani tohle nemohla vědět. Sám se to dozvěděl teprve dnes, když mluvil s bývalým švagrem od policie.

„Takže *modus operandi* se opravdu shoduje,“ Ilaria sevře ruce v pěst a zatřepe jimi ve vzduchu. „Hurá!“

Besana povytáhne obočí. Chová se fakt jako puberťačka, bude to s ní těžký.

„A jak to všechno o Verzenim víte?“

„Protože Verzeniho vyšetřoval Cesare Lombroso. A já jsem o něm psala seminární práci na univerzitě. Tedy o Lombrosovi.“

„Pokračujte.“

„Byl to Lombrosův druhý případ. Ale první v dějinách, nebo alespoň v Itálii, u kterého byla použita vědecká analýza. V jistém smyslu je to začátek moderní kriminalistiky.“

„Zajímavý,“ poznamená Besana.

Ilaria se chvíli přehrabuje v batohu a pak vytáhne pomačkané listy papíru.

„Tady. Dneska ráno jsem kvůli tomu byla v redakci. Protože jsem vám to chtěla přinést.“

„Tu seminárku?“

„Abyste si o tom udělal obrázek. Podle mě ho chce někdo napodobit.“

„Nějakýho sériovýho vraha z devatenáctého století?“

„Ne nějakého. Toho *prvního*.“

Besana listuje stránkami.

„Lombroso byl mladý ambiciózní psychiatr,“ vysvětluje Ilaria, „a zajímal se o případ toho sedláka z bergamského kraje, protože podle něj šlo o psychicky nemocného jedince. Označil ho za *sexuálního sadistu, upíra a požírače lidského masa*. Podle něj byl při smyslech, chápete? Takže pro jeho nutkání k vraždění hledal jiné vysvětlení. Možná mělo původ v epilepsii, kterou trpěla jeho matka, nebo v případech pelagry, co se vyskytly v jeho rodině. Mezi následky pelagry patří i určitá forma demence, kterou Lombroso definoval jako *kretenismus*.“

Besana kroutí hlavou.

„Piattiová, nikdo se vás neprosil o přednášku.“

„Omlouvám se.“

„Večer si to všechno přečtu. Můžu si tenhle výtisk nechat?“

„Jistě,“ usměje se na něj.

8. prosince 1870

Svítá a po polích se rozprostřela mlha. Giovanna jde po cestě, ale když se otočí a podívá se za sebe, všechno zmizí. Nevidí nic ani před sebou, s každým metrem se její zorné pole posune jen o kousek dál. Z chybějícího výhledu se jí motá hlava, téměř ztrácí orientaci. Její otec, který do hor často vodí krávy na pastvu, říká, že když je člověk v mracích, nedokáže rozpoznat, jestli jde právě dolů, nebo nahoru.

Silně tu páchnou hnůj, a tráva, pokrytá jinovatkou, je místy žlutá a místy růžová. Od posledního sněžení zůstaly na zemi tu a tam bílé hroudy. V této přízračné krajině se věci vynořují znenadání a působí téměř děsivým dojmem. Co je to tam dole? Nějaké zvíře? Kůň? Osel? V mlze je vidět jen velký temný stín. Když se k němu přiblíží, spatří, že je to bouda se slaměnou střechou, v níž někdo skladuje nářadí. A tamhle? Co to je? Jde dál, zachumlaná do šály, protože k tomu všemu je velká zima. Aha, to je povoz.

Ostatně, vyrazit později už nešlo, i když za bílého a možná i slunečného dne by pěší cesta do Suisia byla příjemnější. Dnes je svátek Neuposkvrněného početí a ona musí dorazit včas, aby pomohla matce s obědem. Dnes bude maso. Otec kvůli tomu zařídil kapouna. Projednou nebude k jídlu jen polenta. Doma je moc dětí, je těžké je všechny nasytit. Ji si k sobě našťěstí vzali Ravasiovi, chovají se k ní jako k vlastní dceři.

Rodiče už neviděla déle než měsíc. Není však rozrušená jenom kvůli tomu. Jde rychle, těší se, taky proto, že na slavnosti uvidí svého bratrance. Kdoví jestli se nevezmou. Jistě, líbilo by se jí to. Je tak krásný. A vůbec, už je jí čtrnáct, má nejvyšší čas. Potom už bude moc stará. Na chvíličku ztratí rovnováhu, uklouzne na hrudce sněhu. Napřímí se, upraví si šátek, který se jí svezl na stranu přes obličej, a ujistí se, že neztratila obrázek Pia IX., který nosí pořád na krku. Dárek od babičky, aby ji opatroval Bůh. Vtom zaslechne nějaký zvuk.

Otočí se, ale všude je jen mlha, vpředu i vzadu, napravo i nalevo. Zase přidá do kroku, zrychlí. Teď zaslechne zřetelné kroky. Tím líp, ta cesta je tak prázdná a tichá, že už měla trochu

nahnáno. Zvedne ruku a chystá se pozdravit stín, který se k ní blíží. V Bottonucu už zná všechny, i když vyrostla v Suisiu. Když však uvidí, že stín kulhá, uvědomí si, že je to Vincenzo Verzeni, a trochu ji to zamrzí. Divný patron. Celá jejich rodina je divná.

Jednou viděla jeho matku, jak se válí po zemi s pěnou u úst, vypadala jako posedlá ďáblem. Rozběhla se tehdy domů, vyděšená k smrti. U Ravasiů byl naštěstí právě doktor. Vysvětlil jí, že s démony to nijak nesouvisí, že ta žena má jen epilepsii a musí se léčit pijavicemi. Giovanna mu uvěřila, ale rodina Verzeniových se jí stejně nelíbí.

Zrovna den předtím potkala úplně rozrušenou Marii Previtaliovou. Říkala, že ji Verzeni právě napadl, že ji zatáhl do tmavé uličky. Varovala Giovannu, ať si dá pozor. Ale ona jí nevěřila. Vždyť Marie se právě vrátila z blázince. Určitě si vymýšlí.

Muž se k ní přiblíží, ona ještě přidá do kroku. Přece ho nemůže vyhnat z cesty. Cesty patří všem. On ji pozdraví a zeptá se jí, kam jde. Ona sklopí oči. Do Suisia, odpoví. Nechce se s ním vybavovat. Zároveň se však nedokáže ovládnout a neustále pokukuje po srpu, který si Verzeni nese s sebou. Jde pracovat na pole i v den Neposkvrněného početí? Aspoň by s tím srpem nemusel tak máchat. Ještě by jí mohl ublížit. Ale Verzeni si vykračuje tím svým kulhavým krokem těsně vedle ní, břitva je mezi nimi, tak tak že se jí nezachytí o sukni. Najednou Giovanna ztratí trpělivost a řekne mu to přímo: Prosím tě, drž tu věc dál ode mě, ještě mi rozpářeš šaty. Jsou to dobrý šaty, musela bych tě zabít.

O dva dny později panuje na velké usedlosti Ravasiových úzkostné napětí. Paní chodí sem a tam a šustí černou sukni po podlaze. Neustále opakuje muži, že jí připadá velmi divné, že se Giovanna ještě nevrátila. Holka je sice mladá, ale vždycky na ni bylo spolehnutí. Když něco řekne, tak to platí. A ujišťovala ji, že se v Suisiu zdrží jen jeden den. Ale ovšem, korzet si svlékne i bez ní, pomůže jí kuchařka, a učesat se může sama. Ale dělá si starosti, Giovanna je pro ni jako vlastní dcera. Dělá si starosti, protože včera do

vesnice přiběhl sedlák Battista Mazza a všem oznamoval, že se v okolí potuluje vlk. V dutině jednoho morušovníku prý našel jehněčí vnitřnosti. K večeru paní Ravasiová naléhá na manžela, aby vzal pušku a šel se ještě s několika sedláky podívat, kam se to děvče podělo. Ubohá holčička, pane bože. Sama venku, když se tu potlouká ta bestie.

Giovanni Battista Ravasio nemusí chodit daleko. Najde ji pod přístřeškem nedaleko usedlosti, ležící na zemi, nahou, až na punčochu, kterou má stále navlečenou na levé noze. Tělo vypadá, jako by bylo rozříznuto vedví a zbaveno vnitřností. Ústa jsou otevřená a plná hlíny. Běží pro ostatní.

Utvoří se procesí. Celá vesnice se na mrtvolu chodí dívat. A lidé si šeptají. Takže ty vnitřnosti nebyly z jehněte, byly to Giovanniny vnitřnosti. Takže *to nebyl vlk*. Všichni si všimli deseti jehlic do vlasů, pravidelně rozložených na kameni poblíž. Copak je to za morbidní rituál? Jaký ďábel mohl udělat něco takového? O něco později najde někdo v jedné boudě obrázek Pia IX., který děvče nosívalo na krku. Na slaměné střeše leží kusy jejího lýtka. Lidé se rozptýlí všude po okolí a hledají další části té strašlivé skládačky. Tmavé ulice Bottanuca a ještě temnější pole osvětluje spousta luceren: začala příšerná honba za pokladem. Starý švec se svým vnučkem najdou Giovannino oblečení pod hromadou pšenice. Nějaká žena objeví její šátek, na sněhu před kostelem v Bottanucu.

Nikdo nechce jít spát. Muži spolu hovoří až pozdě do noci. Nejvíc zarážející je, že se ten zločin mohl stát poblíž tak frekventované cesty, navíc ve sváteční den, kdy lidé chodí do kostela a zase zpátky. A ke všemu pod otevřeným přístřeškem, který je vidět už zdaleka. Těch deset pravidelně rozložených jehlic má určité taky nějaký význam. Vypadají téměř jako nějaký tajný symbol. Chtěl tím vrah zanechat nějaký vzkaz? A proč?

I ženy si povídají. Říká se, že jí prý vyřízli ohanbí. Ale co jí udělali ještě předtím?

Vincenzo Verzeni se jde na mrtvolu podívat stejně jako ostatní. Jen trochu později, když už je přikrytá prostěradlem. A potom

se zachmuřeně vrátí domů. Matce sdělí, že je natolik otřesený, že ani nemá chuť k jídlu. Otřesená je koneckonců celá vesnice. Nikdo nikdy nic podobného neviděl. Tohle by nedokázali ani vlci.

11. prosince

Besana se najednou poplácá po břicho a prohlásí, že má hlad. Ukáže bradou k zadnímu sálu.

„Co říkáte? Vezmeme zavděk touhle hospodou nebo chcete radši hledat nějakou luxusní restauraci?“

Ilaria Piattiová sklopí oči. Stydí se říct, že ona si luxusní restauraci nemůže dovolit. Ale nemusí říkat vůbec nic, protože Besana už to pochopil.

„Nedělejte si starosti, stejně to platí noviny. Nechám si vystavit fakturu na jednu osobu. Máte zajištěný ubytování i stravu.“

Piattiová nesměle poděkuje.

„Nemám ani živnostenský list.“

Besana ji přátelsky poplácá po rameni.

„Myslíte, že mě to nenapadlo? Jak by moh mít živnosták někdo, kdo nemá řidičák ani smartphone? No tak, vyberte si stůl. Venku padaj trakaře, nemá smysl hledat někde v polích bůhví co.“

„Tak teda tamhle u krbu,“ odpoví Piattiová.

„Romantická holka,“ poznamená Besana a přitom na ni mrkne. To mrknutí je ale ironické a přátelské. Aby si náhodou nepředstavovala něco nekalého.

Objednají si karafu s domácím červeným vínem a pořádnou porci polenty s roztaveným sýrem.

„Povídejte mi o tý vraždě,“ řekne Besana, „myslím o tý z roku 1870.“

Piattiová, která není zvyklá pít, už má trochu v hlavě a pustí se do překotného vyprávění. Natolik se bojí, aby si neudělala ostudu, že mluví jako do mikrofonu, zní to jako nápodoba televizní reportáže. Besana ji pozorně poslouchá až do konce, ani jednou ji nepřerušuje.

„Neuvěřitelný,“ poznamená. „Mimochodem, Giovanna Mottaová byla služebná, Aneta Albuová ošetřovatelka. To znamená, že si oběti nevybírám náhodně.“

„O Albuové vím jen málo,“ řekne Ilaria. „Jenom že to byla Rumunka, protože to psali ve všech novinách. Myslela jsem, že byla prostitutka.“

„Ne ne. Pracovala jako ošetrovatelka notáře Lecchiho. Je mu čtyřidevadesát a je na vozíku, takže toho můžeme jako podezřelého vyloučit. Zmizení nahlásila jeho dcera, Giulia Maria Lecchiová, a její muž, Franco Vimercati.“

„Věk?“ zeptá se Piattiová.

„No, Giulii bude kolem šedesáti. Ale vzala si mladšího chlapa, tomu je asi padesát.“

„Podezřelý?“

„Podezřivatelnej,“ odpoví Besana.

„A kolik let bylo oběti?“

„Anetě bylo dvacet sedm a měla tříletýho kluka, ten zůstal v Rumunsku u jejích rodičů. Žádněj manžel, žádněj oficiální přítel. Momentálně toho víme málo, jen základní informace.“

„Ta těžká polenta by se měla zalejt nejmíň jedním fernetem,“ dodá vzápětí. Ilaria vykulí oči. Vůbec není zvyklá takhle pít. Cestou do motelu ji Besana asi bude muset podpírat. Ale on si to nedá vymluvit.

„Dvakrát, díky,“ řekne číšníci.

„Bojím se, že mi bude špatně.“

„Buďte klidná, vyzvracíte se zejtra, až vám ukážu fotky z místa činu. Teď si musíme připít: máme sólokapra, *Pijavice!*“

„Co jste to řekl?“

„Nic, to je jenom taková láskyplná přezdívka,“ odpoví Besana. Pak se podívá na hodinky. „Je teprve půl desátý,“ řekne, „ještě stihnem napsat článek.“

„Teď?“

„No jasně, přece nechcete, aby nám někdo ukrad nápad. O Verzenim se tady v okolí asi hodně ví, takže by na to moh přijít někdo jinej. Jdu ven zavolat editorovi, tady je moc velkej hluk.“

„Když zpozdíme uzávěrku, zabije nás.“

„Pijavice, jestli se chcete dát na kriminální případy, nesmíte mít strach z ničeho.“

11. prosince

Besana a Piattiová píšou svůj první společný článek na iPadu, v hospodě, v deset večer. Aby to bylo rychlejší, diktují jednotlivé věty Siri, programu, který by měl být inteligentní, ale který si — jako obvykle — vykládá všechno po svém.

„Tak, teď mi to celý přečtete. Na Siri není spolehnutí. Ta kráva nikdy netrefí to správné slovo,“ říká Besana.

„Čtrnáctileté Giovanně Mottaové *dopravili* jít navštívit...“

„*Dovolili* jít navštívit! Dělejte, opravte to! Ještě si budou myslet, že jsme ten článek psali nalitý,“ poroučí Besana.

„Vlastně je to pravda.“

„Tak to prrr, to bych musel vypadat úplně jinak, to si buďte jistá. Problém je, že opilej je ten software.“

„Místo do Suisia je tady *dospívá*,“ hlásí Piattiová a zvedne hlavu od displeje.

„Opravte to a čtěte dál, tímhle tempem bude uzávěrka o půlnoci.“

Ilaria Piattiová svědomitě splní rozkaz.

„*Ráno vyšla teple oblečená z posedlosti rodiny vrazi nových, kde byla ve službě, a zamířila běžky po polnice štěpy pokryté sněhem. Do sinice už nedorazila a nikdo ji už nespatrił řvou.*“

Besana si položí dlaň na čelo. Pak zoufale zvedne ruku a objedná u servírky třetí fernet.

„Do prdele, kdybysme to napsali sami, bylo by to rychlejší. A to tu Siri ještě propagujou jako osobního asistenta. Zastraný šmejdi. Takovej zmatek byste v tom nenadělala ani vy, Piattiová. A to je co říct.“

Ilaria se směje, výborně se baví. Besana je sice neotesaný, zato však zásadový a sympatický, to se musí nechat. A navíc je mistr ve svém oboru, nechápe, proč chtějí zrovna jeho poslat předčasně do důchodu, vždyť je mu koneckonců teprve osmapadesát.

Když odešlou článek, z něhož se kvůli Siri stalo jedno velké utrpení, rozjedou se do motelu. Ilaria v autě usíná, ale usíná s úsměvem. Je to její první článek v životě a napsala ho společně s žijící legendou. Přesněji řečeno, se svým oblíbeným krimi-

reportérem, velkou osobností. A navíc začala sólokaprem, to není vůbec špatné. Možná je ještě nějaká naděje, že v redakci zůstane.

Besana do ní dloubne a probudí ji.

„Jsme na místě, Piattiová. Buďte tak hodná a vlezte tam po svejch, já už mám svý léta, a kdybych si vás měl hodit přes rameno, dostanu infarkt.“

Ilaria se protáhne a zívne si. Nohama vklouzne zpátky do promočených balerínek a zamíří k recepci.

Obézní žena za pultem má platinově blond vlasy. Vezme si od nich doklady a nepřestává přitom jíst brambůrky a dívat se na televizi.

„Máme tématický pokoje. Volná už je jen *Rozkvetlá růže*.“

„My jsme ale objednávali dva pokoje,“ protestuje Besana.

„Tady to nemám napsaný. Máme jen manželskej pokoj. Tu *Rozkvetlou růži*, no. S růžovou výzdobou.“

Besana s Piattiovou si vymění pohled.

„Upozorňuju vás, že chrápu,“ řekne Besana.

„Já taky,“ odpoví Piattiová a pokrčí rameny.

12. prosince

Ještě než se druhý den ráno pustí do hledání přijatelného baru, kde by se mohli dobře nasnídat, běží si koupit noviny. Piattiová si bere hned dvoje.

„Pro tetu,“ vysvětluje. „Bydlí v New Yorku.“

„Piattiová, my jsme největší italskej deník. Podle mě nebude těžký sehnat ho ani v New Yorku.“

„No, člověk nikdy neví.“

Potom Besana otevře noviny a jeho výraz v obličeji se rázem změní. Titulek a resumé ho rozžhává doběla.

„Hajzlové, to udělali schválně! Takhle to vypadá jako úplně obyčejnej článek, ne jako sólokapr. V popisku je dokonce chyba, to tam načmárali jen tak narychlo. To jsou takoví idioti,“ rozčiluje se a zahodí svůj výtisk do koše.

Ilaria běží za ním. Ani si nestačila vychutnat pocit zadosti- učinění ze svého prvního článku.

„Kam jdete?“

„Do auta. Teď si musíme promluvit s kriminálkou.“

„A co snídaneň?“

„Přešla mě chuť,“ odpoví Marco.

„Ale já potřebuju kafe, bez něj vůbec nejsem schopná přemýšlet,“ protestuje Ilaria.

„Vy jste moc náročná, Piattiová. Necháme si ho udělat u nich.“

Za volantem, zatímco venku pořád sněží, Besana vysvětluje Piattiové, že se zástupkyní prokurátora nebude snadná řeč.

„Včera se mnou taky jednala jako s kusem hadru. Je strašně nasraná, protože Liga Severu sbírá podpisy, aby ji odvolali z funkce. Obviňují ji z neschopnosti, protože nedokázala objasnit vraždu jednoho děčka. Před pár lety bylo kvůli tomu případu tady v údolí velký pozdvižení. Jenže tu petici proti ní sepisují až teď, takže si umíte představit, jakou má asi náladu, když jí lidi pod oknami demonstrují a mávají vlajkami.“

Potom Besana zničehonic prudce odbočí a málem se čelně srazí s protijedoucím autem. Ilaria se křečovitě drží madla na dveřích.

„Co se děje?“

„Rozmyslel jsem si to,“ odpoví Besana. „Pojedem to vyklopit bejvalýmu švagrovi, dělá u policie. Ten si nás poslechne spíš.“

„Tak jo,“ řekne Ilaria, kterou jeho chování trochu vyvedlo z míry. Ten Besana je opravdu náladový. Když ho něco naštvě, není s ním kloudná řeč.

Besana prudce zabrzdí před nějakou vilkou, stáhne okénko a začne křičet.

„Roso? Roso! Rósóóó!“

Ve dveřích se objeví poněkud otlá paní a zamává mu. Nemůže vyběhnout k autu, protože má na nohou bačkory.

„Dáš si kafe?“ zahaleká.

„Ne, díky, musím nutně mluvit s Giorgiem. Je ještě doma, nebo už je v Bergamu?“

„Je tady, sprchuje se. Pojď dál!“

Besana zaparkuje a vystoupí. Ilarii přitom neřekne ani slovo.

„A co já? Co mám dělat já?“

„Co myslíte? Že vás nechám mrznout v autě?“

Ilaria se rychle vysouká ven a jde za ním. Když Rosa uvidí mladou ženu, je trošku na rozpacích.

Polohlasem se zeptá Besany: „To je tvoje nová známost?“

„Jseš normální? Tahleta?“ utrhne se Besana. „To je jen kolegyně.“

Rosa je oba usadí v kuchyni. Kevin právě dojídá misku cereálií.

„Dáte si kafe, slečno?“

„To byste byla hodná,“ odpoví Ilaria.

Kevin se na ni zašklebí a vyplázne jazyk. Na špičce má přilepený čokoládový burizon.

„Proč ten spěch?“ ptá se Rosa.

Mezitím do kuchyně vejde Giorgio, na sobě má župan. Netušil, že Marco je tu s kolegyní. Rozpačitě ji pozdraví. Besana chňapne po jednom z novinových výtisků, které Ilaria dosud majetnický drží v ruce, a podá ho švagrovi.

„Přečti si to.“

„Doufám, že nedostanu zápal plic.“ Giorgio se omluvně podívá na Ilarii. Trochu se stydí, že před ní stojí takhle.

„To ti nehrozí, vždyť už nemáš skoro žádný vlasy,“ odpoví Besana. „Říká ti něco jméno Vincenzo Verzeni?“

Zatímco v moka konvičce začíná bublat káva, Besana mu stručně nastíní jejich teorii. A taky důvod, proč si netroufal jít na pokec se zástupkyní prokurátora, která byla pověřena vyšetřováním.

„Chudinka, chápu, že je vynervovaná,“ vysvětluje Giorgio. „Samý výhrůžný dopisy, dávaj jí je dokonce i pod rohožku u bytu. Ale můžu s ní promluvit.“

„Díky,“ odpoví Besana.

„A můžu ti prozradit ještě něco. Jaks mi říkal o tom obrázku Pia IX., tak my jsme našli barvotisk papeže Jana.“

„Opravdu?“ ptá se Ilaria nevěřičně.

„Jo,“ pokračuje Giorgio, „ale vůbec to nedává smysl. Vyšetřující soudce si pořád myslí, že to byla nějaká sekta, a ne sériovej vrah, protože se našly dvě různé stopy DNA. Jedna v tom kousnutí, fajn. Ale je tam ještě jedna, ve spermatu. Obě se teď analyzují.“

„Už někoho vyslychali?“ ptá se Besana.

„Co vím já, tak jenom rodinu, kde ta Albuová pracovala. Ale nevypadlo z nich nic zajímavýho.“

12. prosince

Na zpáteční cestě do Milána pozoruje Ilaria svůj odraz ve zpětném zrcátku a v duchu se usměje. Nechce se jí věřit, že je tady a sedí vedle Besany. Nevadí jí, že je tak trochu hulvát. Chtěla by se ho zeptat na tolik věcí ohledně jeho práce, ale netroufá si.

„Piattiová, spíte?“

„Ne, přemýšlím o všech případech, o kterých jste psal. Pro mě je vzrušující zabývat se sériovým vrahem, ale vy už jste asi zvyklý.“

„Zvyklý je přehnaný slovo,“ odpoví Besana. „Na sériový vrahy se zvyknout nedá. Naštěstí se moc často nevyskytují. Ale některé případy jsou zajímavější než jiné, to je pravda. Když to vezmu kolem a kolem, poprvé jsem se dostal na první stránku právě díky sériovému vrahovi. A obávám se, že zakončím kariéru dalším sériovým vrahem. Kruh se uzavírá. Říkám si, jestli se mi nebude stýskat po krvi, až půjdu do důchodu.“

„Stýskat po krvi?“

„No jo, v podstatě s ní strávíte celý život. Nejdřív se na ni díváte pouhým okem, pak přijdou moderní metody a luminol, a vy držíte krok, takže se na krev naučíte dívat potmě. Už to není ta červená tekutina, kterou člověk zná, ale namodralý chemický světlo. Rázem máte jiné úhel pohledu. Dřív jste se pídila po tom, odkud se ta krev bere a kam vás dovede, pak ale objevíte DNA a vy si uvědomíte, že tu cestu musíte hledat přímo v krvi. Já jsem svůj vztah k ní změnil mockrát. Trochu mi to připomíná manželství: je to jako na houpačce. Proto teď přemejšlím, jestli mi krev bude chybět.“

„To jste řekl moc hezky: stesk po krvi. Myslím, že tomu rozumím,“ Ilaria se na chvíli pohrouží do svých myšlenek, pak se zase probere a zeptá se: „Kdo byl ten sériový vrah?“

„Giancarlo Giudice. Náhodou ho chytli dopraváci, při obvyklé silniční kontrole, bylo to v Santhià, pokud si dobře pamatuju. Zastaví auto a všimnou si, že přední sedačka je celá od krve. Vzadu leží dvě pistole a ručník nasáklej krví.“

Ilaria uchváceně poslouchá. O tomto povolání vždycky snila, ale ještě nikdy nemluvila s nikým, kdo by ho doopravdy dělal.

Ani během praxe v novinách: tam by jí tak něco vysvětlovali, všechno bylo moc hektické.

„Měli toho na něj dost, aby ho mohli okamžitě zadržet. Giudice se vyšetřujícímu soudci klidně přiznal, že *bezdůvodně* zabil jednu prostitutku, a dokonce udal i místo, kam schoval mrtvolu. Giudiceho byt okamžitě prohlédali: měl tam plno pornočasáků, nahatejch fotek a všelijakejch zbraní. To on spáchal všechny ty zločiny, který léta děsily celej Piemont: od osmdesátýho třetího do osmdesátýho šestýho devět mrtvejch šlapek.“

„Jak je zavraždil?“ ptá se Ilaria.

„Šest jich uškrtil, jednu podřízнул a dvě zastřelil pistolí do týla,“ odpoví Besana.

„Nejednotný *modus operandi*. To je divné, ne?“

„Vyšetřovatelům tvrdil, že neví, proč ty ženský zabil, že sám nechápe, co ho to popadlo, když se je rozhodl oddělat. Věděl jen, že tomu nutkání nedokáže odolat. Podle všeho ho *modus operandi* moc nezajímalo.“

„Měl nějaké trauma?“

„Jasně že se vyšetřovatelé a psychologové vrtali v Giudiceho dětství. Matka mu umřela, když mu bylo teprve třináct. Otec byl slaboch a často nebýval doma. Jakmile ovdověl, dal se na pití a docela brzo se pak oženil s nějakou ženskou z Kalábrie, se kterou se seznámil na inzerát. Giancarlo macechu nenáviděl, snil o tom, že ji zabije, a v patnácti se jí dokonce pokusil znásilnit. To mělo samozřejmě následky: otec se s novou ženou odstěhoval do Kalábrie a nechal ho tam jako kůl v plotě. Giudice zůstal sám, chlatal, kouřil hašiš, bral LSD, kokain, prostě všechno, a nebyl schopnej navázat normální vztah se ženskou, včetně kurev. Dokud v třiaosmdesátým jednu nezabil.“

„Poznal jste ho osobně?“

„Ne. Ale mluvil jsem s psychiatrami, který ho léčili. Popisovali ho jako banálního chlapa z davu. Dopodrobna líčil agónii svých obětí. A ve vězení se vyťahoval, jak je krutej. ‚Kdoví kolik bych jich ještě voddělal, kdyby mě nezatkli,‘ říkal.“

„Jako Verzeni,“ odpoví Ilaria. „Ten taky tvrdil Lombrosovi, že bude lepší, když ho nechají ve vězení, jinak by zase zabíjel.“

„Tohle přání mají možná všichni společný,“ řekne Besana. „Myslím vrahy. Někde v koutku duše si přejou, aby je zatkli.“

„Jak to s tím Giudicem dopadlo?“ zeptá se Ilaria.

„Soud v Turíně mu dal doživotí. V odvolacím řízení mu trest změnili na třicet let ve vězení a další tři na uzavřeném psychiatrickém oddělení. Takže teď je venku a neví se, kde.“

„Brrr,“ Ilaria se schoulí do sebe.

„Zatkli ho kvůli jedné bejvalý teroristce, co se živila jako prostitutka. To je neuvěřitelná historka. Bylo léto a ona šlapala na hlavním tahu mezi Asti a Alessandrií. Taky si pamatuju na jeden zajímavý detail: lovila zákazníky pod billboardem, na kterém bylo napsaný *Tady zraje víno barbera*. Byla to holka od táboráku, tenkrát se tak říkalo těm nejubožejším kurvám, co si u silnice zapalovaly ohýnky. Ale ona byla trochu jiná než ty ostatní. O deset let dřív ji zatkli přesně na té samý dálnici, uvízla jim v silničních kontrolách. Jela s nějakou kamarádkou v pětistovce a převážela asi dvacet mega. Lir, samozřejmě. Byla to kořist z přepadení, který pár hodin předtím spáchal nevlastní bratr té kamarádky. Dostala pět let za terorismus, i když ta její banda byli spíš místní zlodějíčci. Ve vězení se prohlašovala za *revoluční bojovnici*, ale byla to jen obyčejná chudinka. Když se dostala ven, vedla zase ten samej život jako dřív: prostituce, alkohol, drogy. A pak potkala Giudiceho. Nabídnul jí padesát tisíc lir, když se nechá vyfotit nahá a spoutaná, a ona ho poslala někam. Tím se odsoudila k smrti.“

13. prosince

Je to dlouho, co Besana naposledy prožíval slávu. Teď jeho článek převzaly všechny zpravodajské servery a neustále ho citují v televizi.

„To je jasný jako facka, ostatní prostě neměli takovou fantazii,“ odpovídá každému na potkání s obvyklou sebeironií.

I když v kapse nemá nikdy ani vindru a manželka vyvádí, protože neplatí včas alimenty, pozve celou redakci kriminálních zpráv na oběd. Akční menu za pevnou cenu (rizoto po milánsku nebo rostbíf plus nápoj plus káva), ale co na tom záleží, už takhle to zní velkolepě, zvláště v době zkrácených pracovních úvazků bude za granda.

„Litr vína pro celej stůl,“ objedná u číšníka.

Jedna kolegyně se hned začne ošívát: „Já u oběda nepiju.“

Besana se k ní hrdě otočí a trefně ji odpálkuje: „Miláčku, i kdybys o těch svejch módních přehlídkách psala strážlivá, stejně by se *nic nezměnilo*.“

Vyvolá to sborový smích. Občas, když zrovna nikomu neleze vyloženě na nervy, je Besana svým způsobem oblíbený. Nikdo netuší, kolik si toho vymýšlí, ale všichni vědí, že říká pravdu. Editor — třicetiletý mladík, nespokojený se svou velitelskou rolí, protože si brousil zuby na politiku a povýšení do redakce kriminálních zpráv pro něj bylo vlastně selhání — navrhne přípitek:

„Na Marca! Co jsme jeho článek dali online, má už dvě stě dvacet tisíc *lajků*! Všichni víme, že prodej výtisků jde strmě dolů, takže musíme oslavovat ty posraný *lajky*, z kterých sice nic nekápne, ale co naděláme. Vlastně je to budoucnost našeho řemesla. Ať žijou *lajky*!“

Besana nemá daleko k tomu, aby na něj změnil názor. Celkem vzato je to šikovnej kluk.

„Vypadá to, že si připijem jenom my dva,“ odpoví Robertovi, a tváří se přitom dokonce mile, „všichni ostatní si objednali kolu zero. Ale je to jen správný, protože tyhle stránky jsou *tvoje* zásluha. Takys mi moh říct, že vyhrabat nějakýho sériovýho vraha z devatenáctýho století je kolosální pitomost, ale tys mi věřil.“

Roberto se usměje. „Ty prevíte, držels mě sice v redakci až do půlnoci, ale aspoň to bylo kvůli dobrému článku, kterej všichni převzali,“ řekne uznale.

Besana už dlouho nedostal žádnou poklonu. Fajn, podnik musí šetřit a chce se ho zbavit a dát ho do starýho železa, ale když zrovna není namazanej tak, že už se neudrží na nohách, pořád ještě tu stojí jako živoucí pomník kriminálního zpravodajství. Od té doby, co se změnila novinářina a obecně i fungování celé země — a to už je hodně let —, mu nikdo neděkuje, když něco pošle. Vlastně ani neví, jestli jeho článek vůbec dorazil do redakce. Ani mu nepotvrdí, že jeho mail dostali.

„Není to jen moje zásluha,“ říká Besana, „je to prostě velké případ. Já to jen vycítil. A vůbec, ten sólokapr patří Piattiový.“
„Pijavici?“

Sborový smích. Ostatní začnou vtipkovat o tom, jak se obléká a jak mluví — někdo ji dokonce napodobí: ach, promiňte, promiňte —, a vtom si Besana uvědomí, že pozval na oběd celou redakci kromě ní. Měl jí zavolat.

Zaplatí účet a rozhodne se, že se za ní zastaví. Co by tak mohl přinést s sebou? Lahev vína? Kytky? Ne, to by si mohla špatně vyložit. Proboha, jen to ne. Zabloudí pohledem do výlohy, kde jsou vystavené mobily. To je ono! Jestli to chce někam dotáhnout, neobejde se bez tabletu. Prohlíží si akční nabídky a méně známé značky. No dobře, sice ještě nezaplatil půlku synova basketbalového tréninku a Marina mu kvůli tomu nedá pokoj, ale on to má na háku. Manželce to vynahradí příští měsíc, nedá se nic dělat.

Vyjde z obchodu s tabletem v dárkovém balení. Teď už jí musí jen zavolat.

„Tak co, Pijavice, byla na vás teta pyšná?“

Na druhém konci se ozve smích.

„Už se mi po vás stýskalo, Besano,“ odpoví Ilaria.

„No tak se mnou pojedte večer na aperitiv, já ho strašně nerad piju sám. Umíte jezdit metrem?“

Dneska má rozhazovačnou náladu a chce se blýsknout, a proto ji pozve do hodně nóbl baru s venkovní terasou. Mají tam

přece vyhřívací lampy. Zatímco na ni čeká u stolu, odevzdá číšníkovi balíček a požádá ho, aby ho slečně donesl zároveň s Aperolem Spritz.

Piattiová dorazí celá udýchaná, jako obvykle.

„Zelená linka... je to tak jednoduché. Ale já se spletla a nastoupila jsem do žluté.“

„Kdyby to bylo jinak, začal bych si o vás dělat starosti,“ odpoví Besana. „Dáte si Aperol Spritz?“

„To jsem nikdy nepila.“

„Vás taky člověk musí všechno naučit,“ potměšile se usměje.

Když číšník položí na stůl společně se sklenkami a praženými mandlemi i balíček, Ilaria vykulí oči.

„To je pro vás,“ řekne Besana. „Když si objednáte dvakrát Aperol Spritz, dostanete to k tomu jako dárek zdarma.“

Ilaria rychle trhá papír, je celá rozrušená, pak se mu vrhne kolem krku.

„Ty jsi ale blázen,“ řekne. „Děkuju.“

„Moc si nevyskakujte, Pijavice. Ještě jsem vám nedovolil, abyste mi tykala.“

13. prosince

Když Besana zaplatí, podá mu Ilaria list papíru, srolovaný jako pergamen a převázaný červenou hedvábnou stužkou.

„Dáváte mi nějaké falešné papyrus? To jste koupila v suvenýrech v Káhiře, nebo jste to ukradla z dekorací k Indianu Jonesovi?“

Ilaria se bláznivě rozesměje: „To se týká příští oběti, může se vám to hodit.“

„Skvělejš tah, Piattiová. Zástupkyně prokurátora je proslulá tím, že dá na senzibily, takže máme šanci. Mě nepřijala, ale zato si poslechla nějakýho bejvalýho americkýho mariňáka, kterej se bůhví proč usadil někde u Bergama. Tvrdil, že ví, kdo bude příští obět. Blondatá dívenka, která hraje tenis. Dokonce podrobně popsal vraha: nosí dlouhej vojenskej kabát.“

Ilaria se zase rozřehtá.

„To není moc k smíchu. Každopádně o tom dneska napíšu. Já tu kočíčku naučím, odmítat mi rozhovory. K novinářům se člověk musí chovat slušně. Jinak se mstí.“

Připilý Besana se vrací do zařízeného dvoupokojového bytu, který si pronajal po rozvodu. Vyloženej hnus. Otevře ledničku, ale je tam jen jeden citron s povadlou žlutou pletí, kousek parmazánu ohlazený jako mramor a brokolice, která ze samé únavy životem svésila svou kudrnatou hlavu. Ve formě jsou jen dobře vychlazené a šťastně vyhlížející plechovky s pivem. Možná by si měl objednat pizzu, ale nemá na ni chuť. Vždyť se vlastně nacpal chlebíčkami. A vůbec, při pomýšlení, že má jíst sám, ho zachvátí smutek.

Otevře si tedy jednu plechovku a ztěžka dosedne na gauč, který proti tomu hlasitě protestuje zrezivělým skřípotem. Odváže červenou stužku z ruličky, rozbalí papír a začne si číst poznámky Piattiové. Když dočte, zase svitek sroluje. Nevydrží to, musí jí okamžitě zavolat.

„Pijavice? Už spíte?“

„Je teprve deset, za koho mě máte? Možná na to nevypadám, ale je mi dvacet šest.“

„Takže jste někde venku s kámošema?“

„Kdepak, jsem doma.“

„Myslíte, že *naš vrah* předtím nebo potom napad i jiný ženy? Nějaký, co to přežily, jako ve Verzeniho případě?“

Ticho. Ilarii dojalo přivlastňovací zájmeno, které použil, protože už tomu případu taky doslova propadla.

„Já myslím, že ne. Verzeni žil v devatenáctém století, všude byla velká tma a ještě neexistovaly všudypřítomné bezpečnostní kamery. Při soudním procesu ve skutečnosti do poslední chvíle zapíral. Některé napadené ženy si dokonce ani nebyly jisté, že to byl právě on. *Naš vrah* je naopak výborně připravený a racionální, ví moc dobře, že dnes už si některé věci nemůže dovolit. Pokud to nějaká oběť přežije, může proti němu svědčit a pak už je jen otázka času, než ho dostanou, stačí zkontrolovat záznamy z kamer a telefonních budek.“

Ticho. Tentokrát mlčí Besana.

„Vy máte pro černou kroniku opravdu talent, Pijavice. Já vím, že dneska už to nic neznamená, ale prostě vám to musím říct.“

„Děkuju, Besano. Ale musíte mi tak pořád říkat?“

„Nějak jsem si tu přezdívku oblíbil. Víte, i kriminální reportéři se občas pro něco nadchnou.“

27. srpna 1871

Je doba oběda, mladý venkovský lékař Davide Garzaroli prohlíží ženu, která právě porodila, když vtom zaslechne, jak ho ze dvora někdo volá. Davide si hřbetem ruky otře pot z čela a vykloní se z okna. Dole stojí udýchaný kluk, je to Giovannino Lanzi, košili má celou propocenou, lepší se mu na záda. Šermuje rukama a volá na něj, ať rychle běží ven, protože *on už zase vraždil*. Potřebují lékaře, který by ohledal mrtvolu. Davide spěchá dolů po schodech. Karabiníci ho po vraždě Mottaové upozornili, aby byl v pohotovosti. Kdyby se to mělo opakovat, říkali, potřebujeme na místě doktora. Davide není zvyklý dělat znalecké posudky a ještě méně zkušeností má s ohledáváním těl zavražděných lidí, ale lékařů je v Bottanucu málo. Přesněji řečeno jenom on. Takže běží, co mu nohy stačí. Dožene chlapce, který na něj volal, a rozběhnou se spolu dál. Je mu třicet, je silný a vytrénovaný, ale v tomhle vedru mu začíná docházet dech. Funí i Giovannino, kterému bude zhruba třináct. Kde to je? ptá se ho. Kluk natáhne ruku a ukazuje na pole. Tam, říká, na Zanninovým gruntu. Davide vytřeští oči: Směrem na Campazzo? Na pozemku Antonia Frigniho? Kluk jen přikývne a běží pořád dál. Jeho žena, souká ze sebe po slabikách mezi nádechy. Davide se prudce zarazí, musí se na chvíli zastavit: Elisabetta? Kluk smutně přikyvuje.

Davide se kouše do rtů, neví, jak potlačit ostrou bolest. Elisabettu Pagnoncelliovou mají ve vsi všichni rádi. To není možné. Žena, která byla vždycky ochotná pomoci ostatním. Jednou ji potkal, jak nese sýr Belliniovým, chudé rodině s příliš mnoha dětmi, které jsou tak hubené. Elisabetta byla schopná držet celou noc za ruku nemocnou stařenu. Obvykle každý přijde, jen když je třeba bdít u nebožtíka, aby předvedl ostatním, že tam je. A vůbec, byla to tak krásná žena, vypadala mladě, i když jí bylo už dvacet osm, měla smyslné tělo, jako by ani neměla pět dětí. Ubohé děti. A ubohý Antonio Frigni.

Zatímco se Davide dává zase do běhu, a kluk s ním, snaží se poskládat si v hlavě myšlenky. Zkouší se smířit s představou vraždy. Ale vůbec se mu to nedaří. On lidi léčí, každý den bojuje

se smrtí. A někdo jiný ji naopak vyhledává. Touží po ní. Ale jak je to vůbec možné? Obrátí se na Giovannina: Byl to *on*? Stačí jedno zájmeno. Kluk se zamračí. Frigni si myslí, že jo, odpovídá. Po jednom spánku mu stéká pot a odkapává mu až na rameno: Doktore, uvidíte sám. Nepatrně přivře oči na znamení, že je to opravdu příšerná podívaná. Běží a běží, vzduch se přímo chvěje horkem. Prodírají se vzrostlou kukuřicí, kterou odhrnují rozmáchlými pohyby rukou, jako by v tom lánu plavali. Vezmeme to zkratkou, říká kluk. Našli jehlice? Davide chce vědět všechno. Giovannino opět přikývne: V zádech, pane. Vrazil jí je do zad. Bůh mu odpusť.

Jakmile ho Antonio Frigni uvidí, rozběhne se k němu. Tady, doktore, křičí, pojdte sem. Davide se zastaví u těla a zavře oči. Tohle by žádná nemoc nedokázala. Dokonce ani černé neštovice.

Frigni se musí velmi přemáhat, aby se nedal do pláce, takže Davide se zhluboka nadechne a vytáhne z kapsy svůj poznámkový blok a tužku. „Krevní výron v oblasti krku,“ zapíše si. Pak se skloní k mrtvole a přeměří modřinu tužkou. Nic jiného u sebe nemá. Do toho fialového pruhu, který se jí táhne kolem krku, se tužka vejde jedenapůlkrát. „Zhruba dvacet šest centimetrů,“ poznamená si. „A šířka jeden centimetr,“ připíše k tomu poté, co k podlitině přiloží prst.

Frigni klukovi naznačí, aby doktorovi ukázal ten provaz. Giovannino ho vede ke strouze. Leží tam, pohozený ve svahu. Vrah možná chtěl provaz nechat zmizet v potočném bahně, ale nedohodil ho až do vody. Pomocí provazu ji k sobě asi přitáhl, a proto má žena tu fialovou modřinu na žebrech. Davide si prohlíží lano a dělá si poznámky: „Natržení a stlačení pokožky způsobené škracením provazem nalezeným na místě, který jí byl zřejmě přehozen zezadu kolem těla jako smyčka, čímž způsobil další krevní výron, nalezený pod pravým prsem, a který se oběť zřejmě pokoušela uvolnit, jak to dokazují škrábance na obou stranách krku.“

Se svěšenou hlavou se vrátí k jejímu manželovi, položí mu ruku na rameno, ptá se ho, jak mu je. On zavrtí hlavou, nechce mluvit o sobě. Řekněte mi, jak umřela, doktore, odpoví. Prosím vás. Než Davide promluví, pořádně se nadechne. Uškrtl ji, řek-

ne. Vtom ucítí na kotníku dotek něčeho hebkého. Skloní hlavu a uvidí kuře. Teprve teď si všimne převrácené ošatky. Tak proto tady byla. Nesla někomu kuřátka. Zároveň s pípáním zaslechne povzdech. Je to úlevný povzdech, který následuje po jeho prohlášení. Podívá se na oběť, pak na kuře a potom na manžela a dojde mu to. Antonio Frigni si oddechl, protože vrah jí nevykuchal vnitřnosti zaživa. Ohleduplně se vrátí ke svým poznámkám. „A udušení bylo také jedinou příčinou její smrti,“ napíše.

Teď přijde to nejhorší, musí najít slova pro popis toho masakru. Pro hluboké řezné rány na pravé paži, v bederní oblasti, na šíji. Pro vyříznuté lýtko. A především pro to otevřené břicho, z něhož se jako z morbidního rohu hojnosti valí střeva. Ani loveckou trofej by nikdo takhle nezřídil.

S přehnanou vlídností požádá Frigniho, aby se na chvílku vzdálil, aby šel někam třeba s Giovanninem, protože potřebuje s mrtvolou zůstat o samotě. Musí ji ohledat nevybíravým způsobem, musí překročit všechny myslitelné hranice intimity, za které se neodváží ani smrt. Tam, kde jsou doma jen blázni a vrahové. „Třebaže ta nešťastnice právě vypustila duši, neměl s jejími ostatky žádné slitování,“ zapíše si.

14. prosince

Dnes je prázdný den. Ilaria tak říká matným dnům, kdy je nebe téměř bílé. Tento den je ještě prázdnější, protože dnes nemusí do redakce, kam chodila posledních šest měsíců, a protože ji Besana nevezal s sebou. Kdoví jestli jel k Bergamu bez ní, nebo — což by byl mnohem pravděpodobnější důvod — prostě není nic nového a není o čem psát, takže tam nejel vůbec. Doufá, že ji bude brát s sebou i nadále, že ji nikdy nenechá doma. Neví dost dobře, ke komu se má modlit. Že by existoval nějaký novinářský bůh? Mohl by se jmenovat například CASAGIT, jako zdravotní pojišťovna italských žurnalistů. Nebo jako novinářský odborový svaz FNSI. Nebo INPGI, jejich penzijní pojištění. Jeden bůh výhradně pro novináře, se zvláštními právy. Třeba Nejvyšší orgán italských novinářů.

Vezme si nový tablet a vyfotografuje svůj první článek. Chce ho poslat tetě. Dneska má čas, mohla by jí napsat e-mail. Má docela strach, že teta nebude schvalovat životní dráhu, kterou si vybrala. Ilaria ví moc dobře, co si o tom myslí. Ale aspoň to zkusí.

*Ahoj, teto,
prosím tě, začni číst od konce. Od jména svojí neteře. Chlápek, co se podepisuje se mnou, je sice jenom ten nejlepší kriminální reportér ze všech, ale protože jsem hodná, slíbila jsem mu, že tam připíšu i jeho jméno. Víš, co to znamená? Dokázala jsem to. Trošku jsem to dokázala. No dobře, je to jen začátek. Ale není to jen zprávička v místním plátku. Rozjela jsem to ve velkém stylu, teto.*

Dobře vím, že s tím nesouhlasíš, a jak píšu, jsem čím dál nervóznější. Ale přála bych si, abys mě pochopila. Dám si teď pauzu. Promiň, musím na chvíli vstát a obejít těch čtyřicet metrů čtverečních ve svém dvoupokojovém bytě.

Víš, jednou mi Marco Besana vyprávěl o „stesku po krvi“. Brzo půjde do důchodu a myslí si, že mu krev bude chybět. Samozřejmě jsem mu nic neřekla, ale rozuměla jsem mu

a pochopila jsem zase něco dalšího o sobě. Nemůžu tě nutit, ale byla bych ráda, kdybys to pochopila i ty. Už jsi toho pro mě udělala dost, takže to není tvoje povinnost. Existují lidé, kterým se stýská po krvi, a lidé, kteří o ní už nikdy nechtějí slyšet. Věř mi, že respektuju oba postoje. Ale kdyby sis dokázala přečíst můj článek, byla bych opravdu šťastná. Třeba jenom proto, abys viděla, jak dobře umím psát ;)

Dej za mě pusu sestřence. Já vím, že čte jen komiksy, ale řekni jí, že se časem naučím i kreslit. Nevylučuju, že když se chce člověk prosadit ve světě, který jsem si vybrala, musí si umět poradit se vším. Rozhovory budu zpívat. Zprávy tancovat. Reportáže malovat.

Můžeš se spolehnout, že si najdu svou cestu. Ale ta krev už ke mně patří. Nechci, aby mě zahubila. Chci, aby mi dala sílu.

Líbá tě

Tvoje nejmilejší neteř (protože stejně jinou nemáš)

Ilaria se zadívá na displej, pak zhluboka vzdychne a klikne na *Odeslat*. Teď se cítí trochu svobodněji. Potom se zvrátí na postel. Nemyslí si, že její minulost není trest. A tohle vědomí ji velmi unavuje. Ale je pravda, že každý trest se může změnit ve zdroj síly. V každém případě by tomu chtěla věřit.

15. prosince

Besana je vzteky bez sebe. Přišla mu další zpráva, to už je vrchol. Ta pomínutá slepice Lizzy ho prostě nepřestane trápit. Teď po něm zase chce, aby ji představil řediteli jednoho týdeníku. V podstatě ho vydírá. Hraje si na ubohou sexuálně obtěžovanou stážistku a snaží se z toho vytřískat maximum. Už mu stihla zkurvit manželství, tak co od něj ještě chce? Jak se mohl nechat nachytat od takové malé mrchy, která po měsíci začala předstírat, že je těhotná, a po dvou měsících zavolala jeho ženě?

Proto po Ilarii i nadále vyžaduje vykání, i když ta je úplně jiná. Potřebuje si držet odstup. Nechce si vybudovat pověst zvrhlíka, který se sápe na každou stážistku. Stačí, že o něm Lizzy na potkání vykládá příšerné věci. Ohledně jeho vztahu k Piattiové se nesmí dostat do oběhu žádné nesmyslné klepy.

Zrovna přemýšlí, co Lizzy odpoví (obecně vzato, jestli jí vůbec odpoví), když mu zavolá editor.

„Ahoj, Marco, máš minutku?“

„Mám kolik minutek chceš, právě jsem se škrábal na koulích, v rámci tréninku na důchod.“

„Ty si prostě nedáš pokoj. No tak, vždyť to ještě není rozhodnutý. Jsou to jen klepy.“

„Ale je to tak, už je to rozhodnutý. Cannistrà se nemůže dočkat, až se mě zbaví. Ale nebudem s tím ztrácet čas, co máš?“

„Mysleli jsme, jestli by sis nezajel promluvit s tou rodinou, u které pracovala oběť.“

„Dobře,“ odpoví Besana. „Vezmu s sebou Piattiovou.“

„Marco, je zbytečný, aby sis s ní dával takovou práci. Ředitel je pod tlakem, protože obchodní vedoucí chce dělat škrty. Škrty a zase škrty. Takže přijímání nových lidí nepřichází v úvahu.“

„Já vím, ale ona je dobrá. Zatím si může udělat jméno jako reportérka na volný noze,“ naléhá Besana.

„No jo, když myslíš. Mně přišla úplně pitomá.“

Kdepak, pitomá byla ta druhá, a teď ji ještě musí v jednom kuse doporučovat, aby nedělala skandály. Já jsem takovej blbec,

takovej blbec. Tak dost. Nějaká ta spravedlnost a odměna za zásluhy přece musí být. A díky Ilarii může svou chybu napravit.

Jakmile zavěsí, okamžitě jí volá.

„Pijavice? Nechcete si udělat výlet k Bergamu? Za čtvrt hodiny se pro vás stavím. Balerínky nechte doma, protože odpoledne má sněžit.“

„Takže Nejvyšší orgán italských novinářů *existuje*!“

„Co to melete?“

„Ne, nic. Bála jsem se, že moje spolupráce na případu už skončila,“ přidušeně ze sebe vypraví Piattiová. „Běžím se převléct, hurá.“

Ilaria na něj čeká na chodníku před domovním vchodem. Na hlavě má příšernou vlněnou čepici s kšiltem a klapkami přes uši. A bundu, která vypadá, jako by byla ušitá z namydlené psí srsti.

„Piattiová, když jdete někam s přítelem, taky se takhle vymódíte?“

„Proč? Co je na tom špatného?“

„Nic, nic,“ zabručí Besana.

„A vůbec, žádného přítele nemám. Na žurnalistice jsem se seznámila s jedním milým klukem. Myslela jsem si, že když se spolu pořad učíme, tak si můžu dělat naděje. Jenže jednou se mi přiznal, že je gay. A pak jsem zjistila, že to byla jen výmluva, protože začal chodit s jednou metr osmdesát vysokou Dánkou. Asi jsem nebyla jeho typ. Tak co máme na programu?“

„Pojedeme k Lecchiovým,“ odpoví Besana.

„Výborně. Mezitím jsem trochu pracovala na tom zázračném tabletu, který jsem vyhrála v baru,“ pronese vesele.

„A přišla jste na něco?“

„Ano. Například na to, že okolí Bergama vůbec není tak klidné, jak vypadá.“

„To tvrdí i Giorgio. Tyhle věci se obvykle nedostanou do celostátních novin, takže o nich moc nevíme. Ale máte pravdu, mohlo by nám to bejt k užitku. Třeba najdeme nějakou souvislost, která ostatním unikla. Tak spusťte.“

„Jednaosmdesátiletý stavební podnikatel zastřelil manželku a hned potom stejnou zbraní spáchal sebevraždu. Ona měla před patnácti lety mrtvici a byla na vozíku.“

„Řek bych, že to asi nebude náš člověk.“

„Přesně tak. Jenže cítím, že nesmím vyloučit žádnou možnost a priori, člověk nikdy neví.“

„Pijavice? Pokračujte, prosím vás.“

„Jednu březnovou neděli ráno našli dělníci, kteří pracovali na přehradě na řece Addě v Concesa di Trezzo, mrtvolu. Byl to čtyřicetiletý elektrikář, který tři měsíce předtím odešel z domu. Nehoda, sebevražda, vražda? Hasiči vytáhli z mříží tělo v pokročilém stadiu rozkladu. V institutu soudního lékařství v Pavii provedli pitvu: tvrdí, že zemřel přirozenou smrtí. Mně se to ale nezdá.“

„Třeba to byla sebevražda. Taková krize vám naseká víc obětí než sériovej vrah. Já bych se v každém případě držel prohlášení soudního lékaře, je zbytečný to rozpitvávat.“

„Jistě. Ale zjistila jsem ještě něco,“ pokračuje Piattiová.

„A co?“

„No, říkala jsem si, jestli ten náš neznámý pachatel vraždil poprvé až teď, nebo ne. Na první vraždu mi to připadá moc dobře připravené.“

„Správněj postřeh. Takže?“

„Takže jsem hledala v neobjasněných případech v tomhle kraji.“

„Výborně, koukám, že se vám práce na tabletu začíná zamlouvat. A co jste našla?“

„Že tady mezi devadesátým sedmým a devadesátým osmým rokem možná řádil sériový vrah, kterého nikdy nedopadli.“

„Pokračujte.“

„V okolí Bergama se spoustu let nemluvilo o ničem jiném než o *čtverci smrti*. Aby bylo jasno: jde o území podél toku Addy, mezi obcemi Masate a Inzago a obcemi Filago a Suisio. Je tam plno lesů, v noci málo světla, ideální místo pro určité trestné činy.“

„Prosím vás, Pijavice, přejděte k věci. Atmosféru si nechte od cesty. Už nám k tomu chybí jen filmová hudba.“

„Dobře, rozumím. Chtěla jsem tím jen říct, že v tomhle prostoru byly během jednoho roku zavražděny rovnou čtyři prostitutky a nejméně dalších devět jich bylo napadeno, takže se začala šířit hysterie, že tu řádí sériový vrah.“

„Kdo, jak a kdy. Mluvte konkrétně.“

„První oběť byla zavražděna v listopadu devadesát sedm na okresní silnici do Masate,“ Piattiová předčítá ze stránky, kterou si uložila. „Čtyřicetiletá žena, ubitá železnou tyčí. Následuje leden devadesát osm, nějaká Nigerijka. Pachatel ji znásilnil, svázal jí ruce i nohy a pak ji oběsil v jedné opuštěné usedlosti. Po několika měsících začali v souvislosti s touhle vraždou vyšetřovat nějakého Maročana, kterého zatkli kvůli napadení pěti prostitutek. Jedna z nich na policii vypověděla, že ji někdo zbil a znásilnil přesně v té usedlosti, kde potom našli tělo té Nigerijky. V říjnu devadesát osm, když už byl ten Maročan ve vězení, ale někdo napadl další ženu v Inzagu, pět set metrů od místa první vraždy. Taky jí bylo čtyřicet a taky to byla Italka. Mimochodem kamarádka první oběti. Byla zavražděná stejným způsobem, ranou tyčí do hlavy. Několik dní ležela v kómatu a pak zemřela.“

„Zajímavý.“

„Tím ale ta série zdaleka nekončí: o dva týdny později zabil v Suisiu další čtyřicátníci. Všichni si to spojili s předchozími vraždami. Všechny ty zločiny mají nepochybně společné prvky, ale zároveň se od sebe liší: například jen jedna z obětí měla s vrahem pohlavní styk. Ostatní ne. Mluvílo se o chlápku v černém mercedesu. Ale nikdy ho nedostali.“

„No, to by skutečně moh bejt náš člověk,“ poznamená Besana. „V příštích dnech budem hledat dál.“

„Jsem dobrá, ne?“

„Jo, Piattiová, jste úžasná,“ vzdychne Besana a obrátí oči v sloup. „Jenomže v tomhle světě vás pochválí jen málokdo. Přestaňte utvrzovat sama sebe, že jste dobrá, a radši se naučte pořádně makat. Tečka.“

15. prosince

Stojí před velkou bránou, zahradu a výhled na obě vily zakrývá vysoký živý plot. Jeden dům obývá notář Lecchi, tam bydlela i Aneta Albuová. Ve druhém žije jeho dcera Giulia Maria Lecchi-ová s manželem Francem Vimercatim.

Schůzku mají domluvenou na pátku, jsou tady moc brzy. Besana navrhne Piattiové malou procházku. Říká jí, že se vyptával různě po okolí a shromažďoval informace, tlachal s místními novináři. Lidé, s nimiž se mají setkat, jsou v Bergamu známí.

„Notářovi je devadesát čtyři, samozřejmě už nepracuje,“ vysvětluje Ilarii. „Po mrtvici je na vozíku. Ale jeho kancelář pořád funguje, takže prachy přehazují lopatou. Dcera má starožitnictví v centru Bergama. Pracuje v něm i její manžel, ale jen tak naoko, aby se neřeklo. Ten nemá o nábytku nebo obrazech ani páru. Celý dny hraje golf v jednom klubu tady poblíž. Po okolí se říká, že umí jen utrácet.“

„Ona si ho vydržuje?“ ptá se Ilaria.

„Přesně tak. Seznámili se v jednom hotelovém rezortu v Mexiku v devadesátém pátém, on tam dělal animátora. Lecchiiový už bylo kolem čtyřiceti a Vimercatimu třicet. Po dovolený si ho vzala s sebou domů. A tak se chlapec usadil.“

„Mají děti?“

„Ne,“ odpoví Besana.

„A co kriminálka?“

„Prozatím je vyslechli jako svědky. Z protokolů vyplývá, že Vimercati má alibi. Byl na aperitivu s jedním kamarádem, kterej to potvrdil. Dokonce si schoval i účtenku z toho baru. Ale stejně to nějak nehraje.“

„Jak to?“

„Sektor, kterej lokalizoval jeho mobil, odpovídá sektoru, kde ve stejnou dobu lokalizovali telefon Albuový, než z něj vrah vytáh baterku. Aneta měla ten den volno, takže do pěti pracovala v jedné pizzerii a pak vyrazila ven. Ale to je divný, ne? Přímo na to samý místo?“

„Jako že by ten jeho kamarád kryl dokonce vraždu? Jaký spolu mají vztah?“

„Kamarád je z Neapole, ale usadil se tady. Patří mu jedna pizzerie. Jmenuje se Luca nebo Angelo Picariello, už si přesně nevzpomínám. Zato vím, že je to další hovado, co má hromadu dluhů. Vimercati mu nejspíš půjčuje a tak ho má v hrsti.“

Piattiová vypadá rozpačitě.

„Vy byste kryl někoho, kdo vykuchá nějaké holce vnitřnosti, zahryzne se do ní a vyřízne jí genitálie?“

„Zapomněla jste na kus lejtka,“ řekne Besana.

„Jo, to taky. Chci říct, vy byste to udělal? Nemohl by si ten kamarád třeba myslet, že kryje něco jiného? Něco normálnějšího?“

„Jako třeba šukačku?“ navrhuje Besana.

„Přesně tak. To by byl přece mnohem rozumnější obchod, ne? Prokážu službu někomu, kdo mi prokázal službu.“ Ilaria přemýšlí. „Někdo vám půjčí řekněme dvacet tisíc eur a vy mu za to pomůžete. Jasně. Kdyby se totiž manželka o tom podrazu dozvěděla, přišli by o peníze oba. Je to taková ta chlapská dohoda vychytalých Italů. Pěkná baba, ne? Tomu bych ještě věřila. Ale nechat se zatáhnout do podobné vraždy je něco trochu jiného.“

„Pokud ji ovšem nespáchali společně. Nesmíme zapomínat, že našli dvě různé stopy DNA,“ řekne Besana.

„Možná bychom si měli promluvit taky s Picariellem. Aspoň zjistíme, co je zač.“

„Vy jste se do toho teda zakousla, Pijavice.“ Besana se na ni usměje.

„No, vlastně nemyslím na nic jiného,“ přizná se Ilaria.

„To se mi taky stává,“ odpoví Besana.

Potom zamíří k bráně. Všechno přikryl sníh, je tma a zima, která téměř štípe na kůži. Zdá se, jako by v městečku nikdo nebydlel.

„Lidi jsou tu hodně uzavřený, Piattiová,“ řekne Besana. „Nesmíme je vyděsit. My nejsme kriminálka, to si pořád připomínejte. Jsme kriminální reportéři, nejsme nikde moc vítány. Na tuhle rodinu se to teď valí ze všech stran, zkuste si to představit.“

Takže jsou opatrný. Stačí úplný hovno a letíme z baráku. Snažte se být hodně milá a nechte mluvit mě, já v tom umím chodit. Budu se jich vyptávat jen na oběť. Vy mi můžete pomoci tak, že si vymyslíte nějaký lichotky na adresu paní domu, třeba že má hezkej nábytek. Musí se v naší přítomnosti cejtit dobře. Musíme být k sežráním, jasný? A hlavně vypadat *neškodně*.“

„Rozumím,“ odpoví Ilaria.

15. prosince

Cejlonská služebná v modrobílé zástěře je uvede do okázalého obývacího pokoje. Hedvábné závěsy, červeně pruhované pohovky v anglickém venkovském stylu, empírový nábytek se zlatými sloupy, které se ke zbytku věcí vůbec nehodí, a obrazy koní, jež ostře kontrastují s tmavě zelenými tapetami. Nikde žádné knihy, nanejvýš monografie nějakého malíře, jaké rozdávají banky svým klientům. Zato všude plno stříbra: rámy obrazů, čajové konvice, samovary a mísy v tak obrovském množství, že místnost připomíná spíš klenotnický obchod nebo bleší trh. U vchodu stojí dokonce dva masivní mědění sloni.

„Nevím, co si mám vymyslet, abych jí pochválila, jak to tu má zařízené,“ procedí Ilaria skrz zuby.

Besana kývne bradou k jednomu obrazu: „Tamhleto je Stubbs, nebo jeho imitace. Toho se držte.“

„Díky,“ odpoví Ilaria.

Po chvíli se objeví Giulia. Na sobě má kostýmek ze žlutého kašmíru a na krku šňůru perel, sukně jí sahá těsně pod kolena. Trošku moc zvednutý nosík je určitě dílem nějakého provinčního plastického chirurga, který to v osmdesátých letech se svými výtvary trochu přeháněl. Chrupavku jí vydlabal tak moc, že křivka nosu připomíná lžici. Kůži na tváři má napíchanou vitaminy, ale svráštělý krk prozrazuje skutečný věk. Tenké rty žena maskuje leskem, který opticky přidává na objemu, ale je v podstatě decentní. Její oči ale působí opravdově a inteligentně.

Giulia má poněkud odtažitě držení těla, které mluví zcela jasně. Říká, že když je přijala, vyšla jim velice-ale-velice vstříc, ale nepřeje si, aby na ni příliš dotírali.

„Prosím. Posadte se,“ a ukáže na pruhovanou pohovku.

Besana se jí pokusí stisknout ruku, ale ona mu podá jen konečky prstů.

„Nebudeme vás dlouho obtěžovat,“ uklidňuje ji. „Chceme se jen dozvědět něco o Anetě Albuové.“

„Je to tak příšerné, nemůžu na to ani pomyslet,“ odpoví Giulia. „Včera nám volali její rodiče a ptali se, kdy budou moci zařídít pohřeb v Rumunsku. Ubohé děvče.“

„Pracovala u vás dlouho?“

„Přišla k nám před třemi lety. Nejdřív byla u jedné mé přítelkyně, ale po pár měsících jsem ji zaměstnala, protože můj otec dostal mrtvici a potřeboval ošetrovatelku, měla dobré doporučení.“

„Můžete nám říct něco o její povaze?“

„Moc nemluvila, ale za to jsem byla ráda. Nesnáším lidi, kteří v jednom kuse žvaní.“

„Měla přítele?“

„Pokud vím, tak ne. Ptala se mě na to i zástupkyně prokurátora, ale já jsem se o takové věci nestarala. Pracovala dobře, byla sice trošku roztržitá, ale šikovná. Jednou použila nesprávný čisticí prostředek a zničila mi mramorovou desku v kuchyni, ale kromě téhle chyby, která mě mimochodem stála celé jmění, jsem si na ni nemohla stěžovat.“

Ilaria se podívá na Besanu. A co je nám do toho? Je trošku nervózní, neví, kdy se má vložit do hovoru a říct, že se jí líbí ten Stubbs nebo falešný Stubbs nad krbem. Jaký článek by mohli z těch jejích řečí vytvořit? Mají napsat, že oběť neměla dobrý vztah k mramorové kuchyňské lince? Besana je stejně neklidný jako ona, pravděpodobně si myslí totéž.

„Ona měla syna, vidíte?“

„Ano, je ještě malý. Jméno už jsem zapoměla. Nikdy tady nebyl, ona za ním vždycky v létě jezdila do Rumunsku.“

„A kdo se o to dítě bude teď starat?“

„Prarodiče, jako předtím. Aneta ho u nich nechala, když mu bylo šest měsíců.“

„Je váš manžel doma?“ zeptá se Besana.

Lecchiová se zarazí, vzápětí ale rychle trhne rameny. Jako by někoho mohla zastrašit tím, že se víc narovná. Možná chce tím pohybem své návštěvníky upozornit, že je dcera místního notáře.

„Je na golfu,“ odpoví.

„Na golfu? V prosinci? Když je sníh?“

Otráveně zavrtí hlavou: „V klubu je karetní turnaj.“

Právě v tu chvíli ale vrznou dveře. Do salonu vejde Franco Vimercati s úsměvem na rtech. Cigaretové kalhoty, jednobarevný svetr na knoflíčky a košile, semišové boty. Je štíhlý a opálený, vypadá o dvacet let mladší než jeho žena.

„Vy jste ti novináři, že? Můžu vám nabídnout něco k pití?“

Takovou nabídku nemůže Besana odmítnout. Vimercati požádá služebnou, ať donese vychlazenou lahev bílého, které podle jeho slov pochází od místního vinaře a získalo řadu ocenění, a mezitím se posadí na opěradlo k manželce a pohladí ji po rameni. I přes nepřirozenou pózu jako z módního žurnálu nedokáže skrýt potěšení z toho, že je středem pozornosti. Je jasné, že se nemůže dočkat, až bude všude vyprávět, že u nich byli novináři.

„Taková tragédie,“ řekne. „Chudák Aneta. A to snila o tom, že bude letuška.“

„Můžete nám o ní něco říct?“ vloží se do toho Piattiová.

„Byla moc hodná,“ odpoví Vimercati, „snažila se všem vyhovět. Tchán ji měl velice rád. Taková milá dívka. Měli byste se zeptat jeho, ale teď nechce nikoho vidět. Je z toho v šoku.“

„Chápu,“ opět se ujme slova Besana. Všiml si sbírky pohárů ve vitríně. „To jsou vaše trofeje?“

„Byly to jen oblastní turnaje,“ odpoví Vimercati. Skromně klopi oči, ale usmívá se, doufá, že se o jeho výhrách bude psát i v novinách.

Besana vstane a bloumá po místnosti. Zastaví se u podepsané fotografie ve velkém stříbrném rámu.

„A tohle je kdo?“

„Přece legendární Tiger Woods. Byl jsem u toho, když vyhrál první Masters v devadesátém sedmém v Georgii. V pouhých jednadvaceti letech triumfoval se dvěma sty sedmdesáti body a náskokem dvanácti odpalů na druhého v pořadí.“

15. prosince

Když vyjdou z domu, rychle zamíří k autu. Nemůžou se dočkat, až si budou moct promluvit o samotě.

„Všiml jste si, že si neustále sahal na nos? Podle mě šnupe kokain.“

„Zato jsme z nich nevydolovali vůbec nic. Podělaný konverzační fráze,“ brblá Besana.

„Až na jednu věc, a to žádná konverzační fráze nebyla,“ řekne Ilaria.

„Na kterou?“

„Vimercati v jednu chvíli řekl: *Snazila se všem vyhovět.*“

„No a?“

„Nenapadlo vás, že to může být sexuální narážka? Mně se okamžitě vybavila žena, která je ochotná jít s každým, aby si nikoho nepopudila.“

„Takový erotický fantazie jsem od vás nečekal, Pijavice,“ odpoví Besana.

Je to zvláštní, ale Ilarie se to vůbec nedotkne. Naopak. Rázně se ohradí.

„Tak mi řekněte, v čem se pletu.“

„Ne, tak to nemyslím,“ odpoví Besana. „Možná se vůbec nepletete. Klidně mi vyložte všechny svoje dojmy, zajímá mě to.“

„Ona je smutná, protože si myslela, že si může koupit všechno včetně štěstí, ale to se jí nepodařilo. On je naopak smutný proto, že mu jeho mazanost vzala chuť do života. Už se nemusí ohánět, je zajištěný a nudí se.“

„Jo, to je pravda. Je na nich něco smutného. Ale na vrahy nevypadaj.“

„Když jsem jako malá chtěla pochopit, co jsou lidi zač, hrála jsem si na *Co kdyby.*“

„Ale teď už jste velká, ne?“

„Budete se divit, ale pořád to k něčemu je,“ protestuje Ilaria. „Kdyby byli lodě, on by byl rychlý motorový člun s palubní deskou, která se otrásá pod nárazy mořských vln. A ona by byla stará luxusní jachta, zaparkovaná u přístavního mola někde na jezeře,